

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 500 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Фінляндія, Голландія, Бельгія 20 фр., Франція 750 ал., Німеччина 750 ал., Італія 3 шв. фр., Чехословаччина 30 ч. к., Румунія 180 лей, Болгарія 750 ал., Австрія 750 ал. — Залив адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
- Друкарні 29-26.
В СПРАВИ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Nowyżyk, Konstanta ukrainskich kalendariów od słów: „kalendari „Nar. Sprawy“ do słów: „wielki, jedyny“ – zawiera znaną występkę z art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 10. maja 1937 r. poz. 399 Dzpp. Nr. 35, b) wydać po myśli przepisu z art. 77 cytowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego, c) natomiast uchylić zażycie, o ile ono wykonanie zostało z powodu umieszczenia w tym czasopiśmie artykułu pt.: „Zamity i widuchy. Nowożydzian rewizja“ – jako niezawierającego w swej treści znamion jakiegokolwiek czynu karygodnego. – Zarazem wydaje się odpowiedziałem redaktorowi tego czasopisma nahe, by orzeczeniem niniejsze umieszczyć bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstwa przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia.

Przewodniczący
J. Antoniewicz w.
Za sądownic: Müller, st. sek.

Protokół
Z. Kulczycki w.

українців безбличного посла К. Ярузельського. Він нарікає на важке життя польського поміщицтва і домагається „факіду симпатії“ для нього в бою всього кресового громадянства.

Східно-галицьке польське поміщицтво має великі заслуги. Воно

„приміняло свою польськість, великою жертвенністю, про що свідчать фундації під управлінням Б. Видлау Красного, або косяцями, каплиці і томи людів збудовані їхнім коштом“.

Тепер поміщики відбудовуються. Творачи всього тільки пів проц. у відношенні до всього населення, в добровільних польських арміях було їх 3 проц., а з того 4 проц. вбитих і 18.5 проц. ранених. А в суспільній праці їх участь теж дуже значна. Хоч їх тільки пів проц., то в повітових радах львівського воєводства є аж 26 проц. поміщиків, а серед рішників 41.8 проц.; в повітових територіальних радах воєводства є 21.4 проц. поміщиків, а серед рішників 32 проц. У воєвідських самоврядуваннях підсоток поміщиків ще вищий. Так напр. у львівському воєводстві участь поміщиків серед радних висловлюється 33.3 проц., а серед рішників 60 проц. і т. д. Але над поміщиками, як Дамокліс меч, висить закон про земельну реформу, прогресивний ґрунтовий податок, суспільні чинності, спадковий закон і інші залишки передатричного правління та соймовократії, які — мораль — намагалися зліквідувати поміщицтво. І що ж робить тоді „кресове“ поміщицтво?

„Бачучи, що саме не зможе сповинити свого місцезнаходження, з великими маєтковими жертвами віддає свої маєтки в руки колоністів-поляків, які то люди не мають сильного привабливості до за піддаремне набутих кусів чорної землі, лаються на великі зарібки, що походять із жертвенності поміщицтва, відгороджують ту землю русинам“.

Хаотичний „голос“ п. Ярузельського ще

раз вертає до закону про земельну реформу, якого теперішній уряд не може змінити. А тут пограти, наса хорих і оплата робітників, а коли ще маєток не підлягає видчуженню, неминує погрожує парцеляція.

Після цих „гірких жалів“ п. Ярузельський невідкладно вимагає „факіду симпатії“ для „кресового“ поміщицтва.

„Польське громадянство повинно прозріти, що окрайне поміщицтво віддало і віддасть польській державі великі прислуги. Бо самі, не маючи того факіду симпатії, ми не в змозі спромогти перетримати ті тяжкі для нас часи. І не підпадена ворожою рукою стирта абіжа чи забудування анеохочуть до праці і до посвяти, але анеохота громадянства і неаерозуміння важкого положення і жертвенної праці зомляють і змушують опускати свої стани, на яких кожний поміщик повинен виконати своє істотнінство. Польська земля повинна бути предметом любові всього польського народу, повинні її боронити і ті, що її не мають, для добре арозумілого державного інтересу. А тоді демагоги не аможуть говорити, що боронимо ботонівих жолобів. Прихильної неаеральності нікому не відно аберігати, але всі повинні стати до оборони польського стану посідання“.

Між крикливим „худонахотком“ Подоським і не менше крикливим поміщиком Ярузельським є різні ріжниці. Перший вимагає нової польської колонізації на українській національній території, другий збереження великої власності в руках поміщицтва. Але обидва вони мають почуття „кривди“ й „упривілення нац. меншостей“ — перший а привиду можливості купити кусня землі місцевим населенням, а другий не може погодитися а існуванням „соймовократичного“ закону про земельну реформу. Обидва вони заважають до „оборони польського стану посідання“ в ім'я „державного інтересу“.

закликати на інтервенцію французьку поліцію.

„Подаючи до прилюдного відома факти, яких доволі, щоб охарактеризувати поведінку людини, що тепер підходить під судівництво карне, амбасада закладає формальне дементи всім видумкам, які появилися на цю тему“.

Стільки амбасада. Друкуючи цю ноту, сьогоднішні „А. Ф.“ додає від себе таку увагу:

„З усіми застереженнями друкуємо цю ноту. Нема в ній нічого неімовірного, так само зрештою, як і в оповіданнях Бесідовського. Одно і друге кидає погане світло на радянську амбасаду“.

Преса далі живо займається цією загадковою справою, французька та, особливо, російська емігрантська. Одначе це справи не пояснює. Виглядає так, що за справою цією криється щось інше, чого не хоче признати ні амбасада, ні Бесідовський: може британська „Intelligence-Service“? Може щось інше в цьому роді? Святи знають.

З іншого становища ще одна подробиця цікава. В цьогоднішніх російських „Последніх Новостей“ знаходимо розмову з Бесідовським. В якій він, на запитання про свою теперішню політичну лінію, каже між ін. осьо:

„Коло (моїх політичних симпатій) обмежене наліво групою Керенського, а комітетом Бунцева на право. Тільки не монархісти! Здається, що найближче стою републикансько-демократичному (кадетському!) об'єднанню...“

Як на „представника України“, і то акредитованого, нічого собі — це вагання між лівими і правими партіями...російськими! Справа нічого собі! Такі то „українці“ тепер репрезентують Радянську Україну!

Промова Мекдональда в сенаті Злуч. Держав.

Прем'єр-міністр Мекдональд виголосив у сенаті Злучених Держав велику промову. Він сказав, що пакт Кельога є провідною ідеєю для Англії в її політичній праці. Війна між Англією та Злученими Державами неможлива.

„Міжнародні союзи, — казав Мекдональд, — криють у собі дух війни. Цей дух треба зникнути. Ні Англії, ні Америки не хотять належати до союзів, спрямованих проти якого небудь народу або групи народів.“

„Метою мого побуту в Америці є усунення непорозуміння. Злучені Держави та Англії, розділені океаном, ніколи не дійшли би до згоди, як би вели переговори на письмі“.

Переговори з президентом Гувером Мекдональд вважає важливішими від усіх інших переговорів, бо вони закладають підвалини під справу всевітнього миру. Мекдональд заявив, що він прибув до Америки не як прем'єр соціалістичного уряду, а як представник цього народу, та англійського парламенту.

Біля „геройства“ Бесідовського.

Офіційний радянський комунікат робить з Бесідовського злодія. — Французька преса про комунікат. — „Представник України“ Бесідовський представляє себе за російського патріота.

Париж, 5. жовтня 1929.

Сьогоднішні ранішні газети принесли ось який комунікат радянської амбасаді в Парижі: „Б. радник амбасаді Григорій Бесідовський, котрий від якогось часу вів спосіб життя, який далеко переходив його засоби, дійшов до того, що спроневерив повірені фонди, з яких мав алати рахунки. Дня 24. вересня народний комісаріят закордонних справ приказав Бесідовському аложити свій уряд і поїхати в Москву, щоби витолкувати свою поведінку. Чому ж у тім часі Б. заступав ще Довгаєвський? — Ред.). Коли Бесідовський не послухав цього зазвуж, п. Б. Ройзман, член колегії народного Комісаріату для інспекції, одержав торучення провирити рахунки Б. радника; він наспів у Париж у середу 2. жовтня. п. р.“

„Тоді Бесідовський, хочаби обминути здачу рахунків і передовсім ухилитися перед відповідальністю за свої вчинки, потайки покинув амбасаду. Щоб підвести публичну думку, він брехливо силкувався дати справі наскрізь карний, характер політичний, якого вона ні в якому разі не має, тай представити себе ось так, під покришкою буцім-то політичних ріжниць з урядом, наче жертву своїх політичних переконань. Амбасада твердить як найрішучіше, що ніколи Бесідовський не виявляв ріжниць поглядів ні супроти свого уряду, ні супроти амбасаді.“

„З другої сторони, силкуючись скандалом відвернути увагу від своїх мавверзаций, він вдумав казку, що буцім-то його родину і його самого засеквестровано в амбасаді і що їм грожено смертю, і що буцім-то це спонукало його

Д-Р ОЛЕКСАНДЕР БАРИЛЯК.

Навчання греки й латини.

(Міркування не-педагога.)

В перших днях вересня входив я в склад делегації до львівського куратора в справі привернення гуманістичних відділів при українській державній гімназії у Львові. Заходи родичів біля привернення цих відділів були співані, бо ця справа лежить у компетенції міністерства, а ініціатива належить до заінтересованих родичів, які повинні арганізуватися і через комітети батьків старатися про те вже з весною в Варшаві. До компетенції кураторії належить устрій і характер приватних шкіл, а щодо характеру державних середніх шкіл виступає кураторія як позердній і надзирний чинник. Хоч теперішній куратор, як виявилось з розмови із делегацією, є рішучим сторонником реального напрямку у шкільництві, то він не є компетентним на власну руку, до того ще й серед року, аміжувати характер державної гімназії. Ні товариства приватних шкіл, ні управа гімназії, ні учительський збір, — не можуть змінити характеру державної гімназії спричинити, а тільки воля родичів, як виразник потреб дійсного життя, може добути у компетентного чинника, тобто в міністерстві бажану зміну. Одначе до цього треба арозуміння справи при допомозі акаяживішої нимим думок.

По війні повстав на віір західного шкільництва гуманістичний тип гімназії як щось посереднього між класичною гімназією а 8-ми літнім навчанням латини та 6-літнім навчанням греки, зате з механним матеріалом природничих наук, — і математично-природничою гімназією, даючи реальну школою, без латини й греки, зате з перевагою природничих наук. Гуманістичний тип дає більше природничих наук як класична гімназія, найбільшу вагу кладе на науку історії та

новітніх чужих мов, латину подає тільки 5 літ від IV. до VIII. класу, а греки зовсім не має. Цей тип подає молоді загальне абузавання і є доброю підготовкою до великих фахових студій на університеті, техніці і всіх інших вищих школах. Не можу поминути, що в українській державній гімназії гуманістичного типу заведена наука новітніх мов, бо вчать тільки німецької, а бракує мов англійської або французької, хоч ті мови нині дуже потрібні у кожному звани. Також не вчать там начеркової геометрії.

Математично-природничий тип має ту недогоду, що годі предвидіти у дитини 9 і пів-річної при вступі до гімназії, чи дитина буде адатна до такого есклюзивного напрямку науки та чи зможе опісля посвятитися технічним або природничим наукам. Класична гімназія знов вимагає великого накладу праці для вивчення тайн граматики латинської і грецької мови а ушкобком для природничих наук, які в кожному звани нині так потрібні.

Кому потрібна старо-грецька мова? Кажуть, що азнаючи грецьку мову, легше собі пояснити азначіння деяких слів у щоденному житті. Чи мауриет класичної гімназії в силі пояснити, що о слово „мігрена“ є перекрученим грецьким „демі крайон“? Остаточко коли і пояснимо собі походження слів: телефон, телеграф, атомобіль грецькою мовою, то тим не будемо краще розуміти їхнього механізму. А ці річи краще азнає технікум не вчине! Лише для арозуміння походження італійської мови слів як: кофтра, капелюх, камізоля, каламар, а в німецької слів як: дилель, гібель, буква, оберток — не буде чужає ніхто впроваджувати примусового навчання італійської чи німецької мови. Студії над походженням слів належать до вчених спеціалістів, причому кожний може послужитися в разі потреби саварцем чужих слів.

Кажуть, що наука грецької і латинської мо-

ви приучує молодий ум до строгішого думання, що це найкраща гімнастика мозку. В такім випадку можнаб а більшим інтересом і користю гімнастикувати мозок на граматику старославянської та живих, потрібних у житті мов. Особливе глибоке азнання старославянської мови та поетичного розвитку української мови аж до нинішньої причинились би до більшого цінення теперішньої української мови і не аживаюб нині всяких дивоплядів. Найкраще гімнастикує мозок наука математики, бо виключає всяке плавання, а пізніше наука права, як відверкалення дійсного життя та його неминутих консеквенцій.

Культура греків і римлян така висока, що убагороднює мозок і кладе моральні підвалини у молоді душі. Чому ж нам аупинятися на культурі народів а перед 2.000 літ? Чи за 2.000 літ культура не поступила вперед? Не перечу, що старинну культуру ми повинні знати, але а неможемо азнайомитися з меншим накладом праці, отже господарніше, студіюючи її в живій мові. А чому ж у школі тільки поверховно довідуємося про те, що сталося на полі культури протягом останніх 2.000 літ? Середньовічне малярство, Шекспір, Данте, все те зачинається в школі тільки прихланцем. А все те і багато іншого промовляє за тим, щоби основніше а ним позайомитися для пізнання життя. Візьмим грецьку і римську літературу, там є дуже гарні річи. Але чому ж трітати тільки літ на поверховне в кожному випадку пізнання її? — а заведувати літературні твори пізніших геніїв? Чи не було дошляніше аанювати мольд а римськими, грецькими, італійськими, французькими і англійськими творами у виглядах найцікавіших місць у добрих перекладах? Для пізнання краси Овіда чи Софокла певно неоплатиться вчитися мертвій мові протягом кількох літ.

Кажуть, що латина і грека потрібні для гео-

Текст англійсько-радян. протоколу.

Протокол про процедуру урегулювання спірних питань між урядом СРСР і урядом Великої Британії, яка буде принорована негайно після відновлення дипломатичних зносин та обміну послами.

Нижчепідписані, високоповажаний Артур Гендерсон, член парламенту, головний державний секретар його величності щодо закордонних справ, та л. Валеріян Довгалевський, посол СРСР при уряді французької республіки, розпочали з поручення своїх урядів обмін гадок у справах, зв'язаних з вишневіднесенням, і дійшли до такої угоди:

§ 1. Шляхом переговорів між обома урядами мають бути урегульовані такі питання:

1. Означення відношення обох урядів до договорів 1924 р.

2. Торговельний договір та зв'язані з ним питання.

3. Претенсії та контрпретенсії міжурядові та приватні, довги, претенсії з приводу інтервенцій та інші, а також фінансові справи, зв'язані з цими претенсіями та контрпретенсіями.

4. Рибальство.

5. Приноровлення давніших договорів та конвенцій.

§ 2. Переговори між урядом його королівської величності в Заученому королівстві та урядом СРСР про урегулювання вищезазначених питань відбудуться негайно після відновлення дипломатичних зносин та обміну послами.

§ 3. Вищезазначені переговори буде вести з боку уряду СРСР радянський посол у Лондоні, а з боку уряду його величності в Заученому королівстві державний секретар його величності щодо закордонних справ.

§ 4. Уповаженні обох урядів на випадок потреби будуть користатися з допомоги мішаних комісій, яких часами буде іменувати в однаковому числі кожний уряд з поміж своїх громадян, урядових або приватних осіб, спеціально об'явлених з обговорюваними питаннями.

§ 5. Ці комісії повідомлять своїх відповідних уповажнених про висліди спільного дослідження питань та про те вирішення питань, яке вони пропонують.

§ 6. Всі порозуміння, які випливають з переговорів між уповажненими, будуть уложені в формі договору або договорів між обома урядами.

§ 7. Негайно після дійсного обміну послами і не пізніше дня доручення відповідними послами їх уповажнюючих грамот, обидва уряди потвердять взаємно зобов'язання щодо пропаганди, виложене в статті 148. договору, підписаного 8. серпня 1924 р. між Великою Британією та Північною Ірландією з одного боку та СРСР з другого.

§ 8. Рівночасно з одобренням обома урядами процедури, виложеної в §§ 1—7, уряд його

величності в Заученому королівстві зробить постанову про відновлення нормальних дипломатичних зносин з СРСР та обмін послами.

§ 9. Рішення про заходи, зазначені в попередніх параграфах, включаючи рішення про відновлення дипломатичних зносин, буде внесено на одобрення парламенту на самому початку наближчої сесії. Негайно після обговорення цього питання в парламенті кожний з урядів поробить відповідні заходи для іменування посла.

У Лондоні, 3. жовтня 1929 р. Підписані: Артур Гендерсон. Валеріян Довгалевський.

З'їзд славянських фізіологів у Празі.

(Допис з Праги.)

Сьогодні, дня 6. жовтня розпочався перший з'їзд славянських фізіологів під проводом проф. Мурка, Полічки і Горак. В год. 10 і пів ранку отворив проф. Мурко святочне засідання довгою промовою, в якій похитав гостей, а величав тимчасував, як слабо стояли студії над славянською фізіологією перед соткою літ, а як могутньо розвивалася вона в останніх десятиліттях. Витав оцісля з'їзд мін. освіти д-р А. Стефанек (словак) незвичайно розумною промовою, аспіра на тим промовалля заступник міста Праги і през. Асад. Наук Зубатий. З черги йшли промови відпоручників наукових інституцій Америки, Англії, Франції, Естонії, Литви, Норвегії, Фінляндії, Радянського Союзу, Болгарії, Сербії, Хорватії, Польщі, лужицьких сербів і Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові. Делегати з Харкова і Києва (Пилипенко і Силинський) на час не наспіли. Всіх бесідників витаво просто оваліно. Відпоручник Радянського Союзу, Глаунон питав візвання від російської Академії Наук у Ленінграді, від Всеукраїнської Академії Наук у Києві і від Білоруської Академії Наук у Мінську. Від Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові беруть у візні участь акад. К. Студинський і д-р І. Брик. Привіт для з'їзду аложили від Т-ва акад. К. Студинський. З'їзд відбувався у соті роковини смерті патріарха славянської фізіології Носифа Добровського і з тієї нагоди голова Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові аложили у своєму привіті поклади пам'яті пошанованого. Добровський був одним з перших, що у науковій класифікації славянських говорів класу основні під еднання розбитих і роздроблених славян в одну сімю. Хоч на території української землі ніколи не був і української мови не знав, то всеж своїм бистрим умом помічав, що автором „Слова о полку Ігоревім“ був уроченець української землі. І не було ні одної галицької української грамматики від 1832 р. по кінець 1850 р., яких автори не робили б висновків з творчості Добровського, або й не оспарювали його поглядів.

Його „Institutiones Linguae slavicae“ були основою, на якій розбудовувалося українське наукове і національне життя.

VIII. класі повинен прийти предмет: історія культури від найдавніших до нинішніх часів. В VIII. класі також новий предмет: суспільна економія. Особливо ця остання познайомили молоді з економічними явищами, найбільше необхідними в практичному житті, — а крім цього молода людина, познайомившись систематично з економічними явищами буде тверезо і критично галати на явища суспільні, економічні і політичні та не буде ліпалати під шкідливою впливи. Це причиниться дуже до удороження громадського життя!

У гуманістичній гімназії належало б впровадити належне навчання начеркової геометрії і обов'язкове навчання другої мови світової мови, а саме англійської, яка тепер найбільше поширена у цілому світі.

Конкретно у Львові, як центрі, належало б перемістити гімназії при вуз. Саніти в математично-природничу гімназію (давши реальну школу), де будинок пригожий на те, а філію в „Народнім Домі“ перемістити на окрему гуманістичну гімназію. На провінції було б тільки гуманістичні гімназії. Класичної гімназії нам українцям зовсім не треба! Нам потреба якнайбільше інтелігенції з реальними практичними фахами: техніки, агрономів, промисловців, торгівців, медиків, ветеринарів — бо всього того маємо замало!

Річ у тім, щоб широкий загал познайомився з тими справами, арозумів шляхи, якими зміни можна би перенести, та власні до переведення тих умін. Тут мова про наші діти, про їх будучність, це нас безпосередньо дотикає. Тому не жайм аж корисні для молодого покоління, кайту народа, реформи спадуть самі з неба, але організуємось, агітуємо і берімося до діла! Яка школа, така нарід! Не діти для школи, але школа для дітей!

Гуманістичний тип гімназії відповідає найдавнішій теперішній нимогам життя. Треба тільки у цілому типі зменшити ще матеріал латини казавши до Цезаря від IV. до VI. класу (3 роки) і казавши тільки латинською мовою в VII. і

Навіть джентельмен

не є заблещений від простуди і скільки негайно не зламав одної до двох таблеток

ASPIRIN

щоб знову віднайти досконалий стан здоров'я.

Відати таблетки Aspirin в оригінальній упаковці з червоною перепаскою зі знаком

Ваша
ВПА: 6 штук в паку. 1-30 — 70 штук 1-50
До набути в аптеках.

Треба прийняти, що з'їзд підготували чети прекрасно. Гостей обдаровували книжками. Завтра починається доповіді і дискусії. Члени об'їзду сьогодні на автах Прагу, потім відбудеться прийняття. Для 7-го прийме учасників з'їзду об'їзд мін. Стефанек, у вівторок 8-го рада міста Праги. Тогож дня вечір вистава опери „Далібор“. В середу вечір раніше мін. закорд. справ Бенша. В четвер починається з'їзд у Празі. В п'ятницю ізуть всі до Берна, де спочивають моги Добровського в суботу до Братислави. В неділю буде святочне замкнення з'їзду і поверот домі.

Відгуки дня.

За порадою.

Редакція українського часопису не уважають люди тільки за редакцію. Трохи мають і за клуб, трохи за адвокатську канцелярію, трохи за „Касу Хорих“, а навіть за поради матерів. Це з одного боку неале, а з другого дуже але. Неале, бо видно мають довіри до редакції, дуже але, бо редактори не мають змоги працювати над газетою.

Кожного дня відчиняються двері, щоб:

— Чи можу просити поради, як дістати трафіку?!

Або:

— Вийшовши зі шпиталю, не маю на кофів, може би редакція, що ласка...

Або й так:

— Покинув мене. Кавав, що ожеліється... Я чекаю рік, чекаю два, діти ростуть... Прошу мей порадити, що робити?

Що прада, в кожній редакції є спеціаліста від різних квестій, але не від трафік, запомогі адміністративі! Всеж таки радять як можуть:

— Ви хочете трафіку?!

— Так прошу.

— То їдайтеся там, де їх приділяють.

Або:

— Ви прийшли зі шпиталю і не маєте грошей на завізницю?!

— Ая...

— Ідіть до адміністрації, може вона що дасть.

Покинув жертви любовних амалатків радить зі своєю справою відати до суду.

— Ми не маємо сил примусити когось до желанні! — кінчать сумну розмову.

— То дусить го ланове бодай в газету.

— А як він не кинув?

Незручний запит відразу змінив лице пестяки з трагічною сентиментальною на ображену героїну.

— За кожом те ви мене маєте? Я прийшла до своєї редакції по пораду, а ви з мене посміхаетесь! Якби прийшов муштина, то ви йому би порадити, але біду пашу, то можна обрешати...

Виходить смертельно ображена і буде до віку агітувати проти тієї газети.

Але не все віддавати алозити часописник співробітників. Бувають і веселі відвідини.

Одного дня алявля в редакції муштина середніх літ, так десь коло шістнадцяти літ.

— Чи можу говорити з головним редактором?

— Прошу... Що собі бажаєте?

— Чи міг би я дістати в вас місце?

— Місце? Яке?

— Ну... так... якаюсь малюю закордонянта.

Писати змію, а недавно видрукчував навіть один допис.

— Дуже радо... бачите... але в нас усі окривляють. Не можливо... Хіба десь пініше.

— Дякую, то згодиться знов при нагоді.

Виясов і ще досі не показувався.

Імовірно й не покажеться, бо я на власні очі бачив, що знайшов собі далеко поплатніше заняття.

На спортивних змаганнях і перегонах продає „продлі“.

Галакціон Чіпка.

Відозви й комунікати. До ощадності!

Як у трьох минулих роках, так і цього року, йдучи за прикладом цілого культурного світа, будемо обходити всенародне „Свято Ощадності“.

Перший всесвітній ощадностей конгрес у Мілані означив для щорічних ощадностей свят день 31. жовтня. Він припадає в цьому році на будівний, робітний день і тому Надвірна Рада Товариства „Ощадність“ призначила в цій році на наше „Свято Ощадності“ неділю, 27. жовтня 1929.

Цей день буде головним днем обходу нашого „Свята Ощадності“, передовсім у Львові та у всіх повітових містах, однак в цілий ще місяць листопад залишаємо селам для всенародного відсвяткування цього свята.

Українське Громадянство!

„Свято Ощадності“ — це всенародний поклик господарній праці! Колос гараву лиш там дозріває, де кожне покоління щоденною господарною працею доводить до того, що своє місце оставляє нащадкам у кращому виді, ніж перебрало його від своїх батьків.

Тільки раб ненавидить праці, однак в раби позбавляються внаслідок її неволі, якщо запалають дієсним баганням вільної господарної праці.

Господарна праця — це хист здобувати нові чимраз до більшої вартості праці, це хист видобувати чимраз більш прибутки, це нарешті і передовсім — хист ощадності.

Ощадність — це найпевніший шлях до гаразу, це і дбайливість і постійна думка про буття чину і сильний хребет і самоповага, горда голова. Без ощадності і найбільшій придбання пропадають марно. Горе вбиває не тільки щастя, але значайно вбиває також честь людини і громади!

Розумна, дбайлива людина щадить все доколюче для її існування, всі апарати свого господарства і ніколи не видає нараз усіх своїх прибутків.

Заощаджений грін треба складати в коопераціях. Тільки відкладання лишків гроша в коопераціях на лиху годину чи на означену виплату цілком забезпечує ощадникам незмінну вартість вкладок і їх ріст, тільки в наших господарських установах творяться з найдрібніших, але загальних вкладок великий суспільний національний капітал, яким можна дивити народне господарство на вищий щабель і покликати до життя нові рідні вартості праці, себто нові джерела господарства, заробітку і добробуту.

Ми, українці, не можемо допустити, щоб навіть на нашій землі даліше випереджували нас інші народи. Тому оцю відозву закликаємо всіх живих і відпочиваючих земляків, щоб і в цьому році наше „Свято Ощадності“ не обмежалося до папки салі, але скрізь дало почин до дієсної, чимраз загальної, послідовної господарності та ощадності.

Ми певні, що і в цьому році в дні „Свята Ощадності“ пригадаємо собі у всіх церквах, коопераціях, у всіх відділах та збірних ощадності, по школах і товариствах, яку животворну вагу й силу має господарність та ощадність і ще кріпше приступимо всі разом до дальшого складання наших, хочби найдрібніших, але потіжних ощадностей в рідних установах на гаразд собі самим і цілому українському народові!

Всі разом відкладаймо хоч би й сотики, що їх марно витрачуємо, а вже небагом будемо мати силу скріпити культуру українського села, розбудувати рідну торговлю, рідне ремесло і рідний промисел!

Нехай живе й росте всенародна українська праця!

Нехай живе погодовна, постійна, хоч би й найдрібніша українська ощадність!

Нехай живе наш господарський похід до гаразу і слави!

Львів, дня 7. жовтня 1929.

ЗА НАДВІРНУ РАДУ ТОВАРИСТВА „ОЩАД-
НІСТЬ“ У ЛЬВОВІ:

Д-р Михайло Волошин, о. Даміан Лопатинський,

ЗА УПРАВУ ТОВАРИСТВА:

Д-р Кость Левицький, Олександра Саввич,

Остан Луцький

НОВИНКИ

— „Літопис Червоної Калини“. У вчорашній новинці про появу „Літопису“ зайшла помилка. А саме до кінця 1929 р. вийде три (не два) числа „Літопису“ і передплата за ті три числа виноситиме зол. 3.50, для членів „Червоної Калини“ зол. 3.

— Спомини д-ра С. Шухевича. 5-ий і останній том Споминів д-ра Шухевича вже появився в продажі. Спомини ці обіймають події від квітня до серпня 1920. р. і подають багато цікавого матеріалу. Зокрема деякі неспрошені досі епізоди можуть бути справжньою сенсацією для читачів, які зацікавились Споминами д-ра Шухевича.

— Полішай убив в'язня. В селі Черлянах, пов. Городок, поліція арештувала на весіллі Івана Тушкевича та Баховського за те, що обкидали поліцію камінням. По дорозі до в'язниці арештований Іван Тушкевич напав на поліціанта Лісевича і хотів його задушити. Поліціант убив в'язня на місці.

— Польські вояки вбивають. Польський вояк Іван Маргонь посперечався в Сокольниках із Войцехом Марковським і вбив його вистрілом з револьвера.

— Бунт в'язнів. У стрийській в'язниці вибух бунт в'язнів арештованих за комунізм. В'язнична сторожа немогла опанувати ситуації і покликала до помочі поліцію, яка остаточно зліквідувала цей бунт.

— Напад на синагогу. Минулої неділі в Яричові напали якісь напасники на синагогу, в якій тоді молилися жида і побили їх палицями. Так само в Бережанах невідомі типи обезчестили синагогу і спалили в ній бібліотеку.

— Пожежі. В Гартфельді, пов. Городок згоріло 33 будинків. В тім самім повіті в Заставському згоріло 6 будинків. В селі Тульсько, в Жидачівщині невідомі особи підпалили будинки Івана Гринькова, але пожежу вдалося вчасно погасити.

— Гуляли, гуляли. В селі Борити в Яворівщині на весіллі прийшло між парубками до бійки, в якій загинув Фелько Боровий, убитий рукою Івана Іванішина. — Такеж криваве весілля було в селі Румно, повіт Рудки, де загинув Юрко Цвяк.

— Любовна трагедія перед судом. Перед львівським судом присяжних відбулася розправа проти Григорія Мельника з Городецького повіту, село Бурталь. Обвинувачений Григорій Мельник убив сокирою свою любовницю Анну Месінгер за те, що вона покинула його і хотіла далі бути вірною чоловікові. Розправа ще не скінчена.

— Епідемія черевного тифу у Радянській Україні. Харківський „Комуніст“ з 4. жовтня ц. р. повідомляє, що на Україні появилася епідемія черевного тифу, яка чим далі тим більше поширюється. На Сталінінщині зареєстровано 945 випадків захворювань, на Луганщині 620 випадків, а на Артемівщині 840. В Харкові зареєстровано в вересні 602 випадки, в Одесі 365, Бердичеві 168, Дніпропетровську 308, Києві 192, в Умані 157.

— Коби так у нас! Кількість в'язнів у Швеції так зменшується, що року, що деякі в'язниці стоять порожні. Найбільша в'язниця у Форбергу мала 1928 р. тільки одного в'язня. В Штокгольмі замінили в'язницю на історичний архів.

— Врангель в Білгороді. Дня 6. Х. ц. р. в Білгороді відбувся урочистий похорон генерала Врангеля, котрого тіло на його передсмертне бажання перевезено з Брюсселі до Югославії. В похороні взяли участь: міністр війни генерал Гаджіч, югословський міністр Уанунович, сербський патріарх Дмитрій і багато представників російської еміграції. Врангеля похоронено в каплиці, де переховуються прапори бувшої царської російської армії.

— Француз про Ремарка. Французський журнал „L'Oeuvre“ поміщує статтю свого співробітника, який відвідав Ремарка, автора голосного тепер твору „На заході — нічого нового“. Автор статті говорить, що Ремарк заробив досі на своїх творах майже мільон шілінгів. Про самого Ремарка пише, що він є дуже симпатичним і скромним молодим чоловіком, який сам дивується, що його твір мав успіх, котрого він ніколи не сподівався. Ремарк в розмові з тим французьким журналістом сказав: „Цілими роками я пробував стати письменником і без успіху. Ані комедії ані драми мені не вдавались, бо я не маю творчої уяви і штучно нічого не вмію. Аж тоді, як я написав твір про свої переживання на фронті, просто змалював те, що бачив, я здобув успіх. Слова мене не утешають, хочу жити власним життям, а не життям, яке мені створить видавець. Я був би вдоволен, якщо мене люди забули і не закримічали, бо бути популярним це дуже невигідно і я тому не люблю ніде виступати прилюдно. Я є цілком звичайна людина, а люди роблять з мене генія і це мене

доводить до меланхолії. Бути невідомим це найвигідніше“.

— Літантия в домі сестри б. німецького цесаря. В Палаті Шамбург в Боні відбудеться літантийна продаж дороговціностей сестри б. німецького цесаря Вільгельма (теперішної пати Зубков). Продаються цінні портрети членів родини Гогенцолернів і меблі з палати цесаря Фрідріха та інші старинні річі навіть з XVII. віку.

— Драма без автора. У Берліні невідомий письменник прислав дирекції театру рукопис своєї драми з проською причитати її і виставити на сцені, як що вона того варта. Критика признала, що драма є знаменита і що давно німецька література не мала такого цінного твору. Дирекція театру від довгого часу пошукує хто є автором драми, та на дармо: письменник десь пропав і не зголошується і не подає свого імені. Знаменита драма залишиться анонімною твором.

— Ше офіри гранатів. Недалеко Пінська хлопці найшли гранат, який лежав у ярі ще з часів війни. Цікавість примусила парубків розбирати знайдений гранат, який при тім вибух і вбив на місці 4 особи а 5 осіб смертельно ранив.

— Напад на вчительку. В Скалі над Збручем напав Гершко Фляйшман, в'язник, на учительку і так побив її, що вона опинилася в лікарні. Причиною нападу був факт, що учителька була в школі сина в'язника Фляйшмана.

— Продажа манускриптів Мозарта. Дня 12. ц. м. відбудеться в берлінській антикварній Ліпмансона продаж рукописів Мозарта, яких зберглося 63 примірники. За один рукопис квартету „Ф-дур“ платять 10.000 марок. Особливо високі ціни мають „Весілля Фігара“ та мала вільномулярська кантата написана 2 тижні перед смертю Мозарта.

— В Гетингені помер професор хемії Рішард Зігмонді, який дістав був нагороду Нобля за винайдення ультрамікроскопу.

— Ріжні вісти. В Гродні в'їхав особовий поїзд на товаровий, наслідком чого була катастрофа, в якій кілька осіб було раних, а локомотив знищений. — В Станіславові втік з в'язниці Людвік Гжеський, після чого з револьвером напав на поліціанта Ляску але був на ново арештований. — Польське міністерство пошт має вилати розпорядок, що в два дні свят пошта буде урядувати першого дня свята одну годину від 9—10. — У Відні директор фабрики Емек Барсон застрів свою любовницю Герміну Стадлер за те, що зрадила його, а потім сам поповнив самоубиство. — Дня 5. Х. ц. р. в Бухаресті розпочався міжнародний конгрес карного права. — В Ризі арештовано міжнародного гошпапера Генрика Моту, який вважався дипломатом із Союзу Народів і маючи фальшні документи, обдурював директорів банків та виманював у них поважні суми на свої „дипломатичні“ цілі. — Ромувський жид Гольденберг арештований за невдалий замах на міністра Вайду признався на поліції, що стріляв до міністра з наказу комуністичної організації в Яссах і зрадив своїх товаришів, яких вже арештовано. — Відомий польський музик і політик Падеревскі занедужав на апендіцит і мав операцію. — В Парижі розпочався щорічний з'їзд Міжнародного Союзу Клубів Автомообілістів. Цей Союз святкує цього року 25 літний ювілей свого існування. — У Ленінграді зареєстровано 260.000 голодуючих дітей нижче 7. року життя. — У Вильні помер Нестор польських журналістів Чеслав Янковскі, бувший редактор газети „Курєр Варшавскі“ і „Курєр Літєвскі“. — у Варшаві арештовано Моріца Баскіна і рабіна Рубінштайна за злочин торгівлі жинам товаром. Ця торгівля відбувалася так, що Моріц Баскін вишукуював дівчат, женився з ними, беручи фікційний шлюб у рабіна Рубінштайна і вивозив жінок до ріжних держав, де продавав домам розпусту. — Нобелеву нагороду мира має дістати в цьому році президент республіки Перу Августин Легвіа, який мирним шляхом вирішив граничні спори між державами південної Америки. — Біля Зальцбурга поїзд вискочив із шин і підчас катастрофи було майже 40 осіб раних. Сейсмографічна станція у Відні подала до відома, що за останній рік станція занотувала 30.000 легких і деякі землетруси, отже майже що 15 минут і якийсь частині світа є землетрус.

На Пасичинській Виставі в Познані, яка відбулася з нагоди Всеславянського З'їзду Пасичників, нагороджено Пасичинську Спілку. Львівська ч. 9 за штучну воїну великою срібною медаллю.

— Рятунковий човен на морі грає однакову роль, що життєві обезпечення в нашій буденщині. Чим більше непевною є ця буденщина, тим потрібнішим є життєве обезпечення, яке переводять усі українці в своїм Товаристві „Капатія“, Львів вул. Руська ч. 18.

Зорганізовані і свідомі кооперативи
провадять у себе лише

чоколяду А. ПЯСЕЦЬКОГО,

яка зі всіх виробів є якостево найліпша і має великий і багатий сортимент.
в Повітових Союзах Кооператив і складях „Народної Торговлі“ всюди до продажу.

Президент Масарик про ревізію границь.

Спростування Чехословацького уряду.

Чехословацьке пресове бюро повідомляє, що президент Масарик взагалі не говорив з віцепрезидентом малярського соціального інституту і що таким чином опубліковані в малярських газетах вістки про те, що він пропонував ревізію границь, не відповідають правді.

Натомість віцепрезидент малярського соціального інституту Райніс у розмові з кореспондентом газети „Нае Фрає Прессе“ заявив, що розмовляв з президентом Масариком ніколи і що зміст його розмови з ним про ревізію границь (цю розмову подає у попередньому числі „Діла“), який подали часописи, відповідає правді.

Командант поліції у Львові завішений в урядуванні.

Команданта поліції на Львів-місто надком. Решчинського завішали в урядуванні. Розпорядок про заступництво Решчинського підписав воєвода Голуховський. Димісія наступила після того, що їх віддав Решчинському робила львівська преса. Інсп. Лозинський і разом з командою держ. поліції у Львові переїхав до Варшави. Останніми часами між командантом поліції і гр. стар. Кабо-мю поставили різні думки і це викликало спротив димісії Решчинського. У заступстві обійняв команду держ. поліції на Львів-місто керівник об'єд. видаю ком. Шварц.

Залізнична катастрофа.

Дня 9. жовтня ц. р. в год. 4.30 над раном на ст. Соболев біля Дембніна поспішний товарний із Варшави зударився з особовим поїздом № 924. (який виїхав із львівського двору в год. 14 попол.) що їде зі Львова до Варшави. Зударіння наступило наслідком переїхання т. зв. надвагоного сигналу. Оба поїзди відхили досліпно на себе. Машини стадали дуба з вагонами розбіглися. Було п'ятьох убитих, двадцять тяжко ранених. Завинув, здається, машиніст товарного поїзда.

Становище амбасадора Довгалевського захитане.

„Фос. Цтг.“ повідомляє, що в зв'язі з аферою Бєсідовського сильно захитане становище амбасадора Довгалевського. Делегат ДПУ Рой-амама перед відходом із Парижа сказав членам амбасади, що Довгалевський вже віддає становище атакувати протибільшовицьку діяльність Бєсідовського супроти уряду СРСР, одначе російська влада не вірила інформаціям амбасади.

Новий ромунський регент.

Ромунське Нац. Зібрання в повній складі парламенту та сенату вибрало одноголосно на місце пок. члена рег. ради Буздигана, курінельного суддю Конст. Саратеану.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8.85 00—8.85 50, канадський долар 8.80 00—8.80 50, чеська корона 0.26 33—0.26 50, австрійський шілінг 1.25 00—1.25 50, румун. лей 0.05 00—0.05 25, французький франк 0.34 50—0.34 75, швейцарський франк 1.71 50—1.72 00, фунт стерлінгів 43.30 00—43.30 00, радянський червонець 17.00—17.50.

Збіжжя.

Пшениця дрібна 36.25—37.25, пшениця середня 37.25—38.25, жито галицьке 22.00—23.00, ячмінь галицький 22.00—23.00, кукурудза румунська 23.75—24.75, барвилья румунська 4.00—4.50, фасоль біла 00.00—00.00, фасоль чорна 00.00—00.00, фасоль красна 00.00—00.00, горох білий 12.00—13.00, горох чорний 12.50—13.50, жито паст. в зерні 00.00—00.00, жито 31.00—32.00, сіно солодке краще прасоване 10.00—11.00, сіно солодке гірше 9.00—10.00, гречка 26.00—27.00, овес 42.00—43.00, дубина сніг 25.00—26.00, ріпак 16.50—17.50, мукка пшенична 10 при. 00.00—00.00, мукка пшенична 45 при. 00.00—00.00, мукка жита 70 при. 00.00—00.00, гречка кукурудзяна 00.00—00.00, мукка кукурудзяна 00.00—00.00, отруби жолті 12.50—13.00, отруби білі 12.75—13.25, крупя гречкаві 33.00—34.00, мукка 00.00—00.00, крупя ячмінні 35.00—36.00, пшеника 36.00—37.00, просо красне 00.00—00.00, жукати дрібні 100.00—110.00, жукати сніг 120.00—130.00, жукати сніг 80.00—90.00, жукати сніг 90.00—100.00.

Присуд Туки спричинив димісію чл. міністрів.

Два представники нац. партії в чл. уряді мін. уніфікації д-р Лабай та мін. здоров'я д-р Пішо подалися до димісії наслідком присуду д-ра Туки та наслідком становища нац. партії, яка далі займається за ним. Димісію прийнято. Керівництвом мін-ства уніфікації віддали мін. освіти Штефанікові, а мін-ство здоров'я мін. сусп. опіки Шрамекові.

Новий переворот в Афгані.

Кабул занятий.

Надір Ханове військом завоювало Кабул від півн. сходу та після кров'яних боїв заняло його. До заняття причинилося повстання населення та бунт племен, які мали йти на поміч відданам Бації Сааду, відомого водоносного сина на афганським престолі. Афганський кабінет подався до димісії. Надір Хан організує новий уряд. Амануаові прихильники прислали з Пешавару тел. бажання з нагоди побіди.

Тубіяліс про Вильно.

Дня 9. жовтня ц. р. в Ковні та в цілій Литві було жалібно виденське свято. В 12. год. на сигнал здержали в Ковні рух на одну хвилину. В держ. будинках і школах одну годину присвятили написенню значіння Вильно для Литви. Прем. Тубіяліс через радіо виголосив промову, в якій сказав, що Литва не може бути без Вильно, а Вильно без Литви. В 12. год. перерван промову на знак жалоби, оркестра відіграла жал. марш, а потім прем'єр говорив далі. Зважав до боротьби за Вильно, до нац. єдності, конечної для успіху. Всі, що нищать нашу єдність, говорив Т., є наші вороги і помічники окупантів. Лит. уряд із головою народ. вестиме далі акцію за визволення Вильно. През. Сметона і офіц. ключі сказав, що вильонська справа найправдоподібніше буде порішена при допомозі Німеччини й СРСР.

3 судової салі.

За деклямацію вірш „Гуцульського курія“ Олеса Бабія перед судом.

Дня 9. жовтня Х. перед судом присяжних у Львові відбулася розправа проти студента краківської Академії Мистецтв Івана Кейпана з села Карлота, повіт Снятин. Акт обвинувачення говорить, що Іван Кейпан на концерті 9. січня 1929 а нагоди 60 ліття „Провітні“ деклямував найбільше антипольські уривки з поеми Олеса Бабія „Гуцульський курія“, чим поповнив аточні забурення публічного спокою. На думку акту обвинувачення автор „Гуцульського курія“ оситнув рекорд в неапатист до Польщі і цілий його твір от отвер-твената і оспівування Польщі, отже обвинувачений деклямує такий твір провинився проти 65 §.

На розправі прочитав цей деклямований уривок в польській перекладі і на вимогу оборони Марітчака в оригіналі, а то уривок про перебіг Галицької Армії за Збруч. уривок в якому автор малює настрої української армії.

Обвинувачений борониться тим, що поему „Гуцульський курія“ польська влада дозволила вразу пошити з Праги до Польщі і явля продавати в книгарнях і що старості в Снятині дозволили деклямувати агаданий уривок з „Гуцульського курія“.

На думку обвинуваченого, вірша 1918—1920 по вже історія і він деклямував поему так, як деклямували інші студенти на цім концерті „Гайдамаки“ і „Мойсея“ не маючи наміру бунтувати нікого проти Польщі, ані порушувати публічного спокою.

Концерт в Карлові відбувся 2. січня 1929, а міністерство внутрішніх справ у Варшаві віддало „Гуцульському курієві“ довіт аж у серпні 1929 р., коли вже обвинувачений сидів дапно у в'язниці.

Прокуратор Лалевський доказує, що обвинувачений вибрав сідом найбільш антипольський фрагмент поеми, фрагмент повний антримістичної неапатист, фрагмент в якому Польщу називається наміром, струпом, якого навіть воєном не віддає страшний випалити і палити, що свідати українцям їх недоводувану сентимент.

Обвинувачений борониться, що вибрав цей фрагмент тому лише, що він найкоротший і творить окрему цілість і що взагалі до нікого він не пошується.

Судок позиває Слов'янський альянс на запит

прокуратора, що вражіла деклямації було політосадне, що публіка справила декляматором оманію, і що обвинувачений мав і інші дефініти в польській мові, та був ворожий до Польщі.

Другий сізек, Петро Пилипчук заявив, що „Гуцульський курія“ декляма обвинувачений в читанні не знавчи, що він заборошений, а на запит прокуратора чи сізек відмажиться би деклямувати такий антипольський твір у польській державі, Пилипчук відповів, що не відмажиться би.

Оборонця д-р Марітчака ставить висновок, щоб повилити п. Палієва із кнгарні Штепаніа на ствердження факту, що „Гуцульський курія“ продавався в книгарнях явля, але прокуратор відказав висновок і тільки читав заборошу міністерства, якою відбрано довіт цьому твору.

Після годинної перерви, розправу відложили на день 10. жовтня для пересудування повнх свідків.

Обвинувачений пересидів у в'язниці з місяців, бо проти нього велено також сідство на принадлежність до У. В. О., чого не доважало.

Розправою проведуть радник Апелатський, прокуратором був Лалевський, боронив д-р Марітчака.

З нашої концертної естради.

Концерт співачки О. Бандрівської в Перемислі.

З Перемисля пишуть нам: Відома наша концертна співачка п. О. Бандрівська, після свого повертання з Італії, виступила вперше зі своїм власним пісенним концертом в Перемислі дня 3. жовтня — в залі Народного Дому. Концерт пройшов а великим моральним і матеріальним успіхом. Програма концерту була амало зложена з трьох різностилевих частин: в першій частині були крім стародавніх жанрів (Pergolesi, A. Scarlatti, Caldara), також арії Баха і Гайна, — на другу зложена пісні неоромантиків і Піра, Г. Вольфа і Пік. Штрауса, — а останню частину присвятила артистка пісням українських авторів, Лисенка, Степового, Людкевича і Барвінського. У всіх тих, хоча й як різних типах, концертного складові п. Бандрівська вилила себе не тільки співачкою із непересічним голосом і значною співачкою технікою і культурою, але також інтелектуальною і високою артисткою, що розуміє свої завдання серйозно і високо держить прапор свого мистецтва у всіх напризмах.

Хоча і голосові і технічні засоби співачки дозволяють їй нераз добути і сильніші драматичні акценти в інтерпретації, — то всеж таки головною її силою є ліричні хвилювання та сконцентровані настрої, яких і вона зазвичай шукає та які підбирає собі в піснях свого репертуару.

Треба мати надію, що артистка із своїм пісенним репертуаром скоро виступить також на концерті у Львові.

Перемислянин.

Музичний вечір Б. Бережницького і В. Барвінського у Львові.

Симпатія і поведження, якими тішилися у нас від ряду літ виступи п. Б. Бережницького як відомого артиста при участі п. В. Барвінського як п'яніста-композиста — не завели і цього року на музичний вечір, алашований ними дня 7. жовтня, в залі Музичного Тов-а ім. Лисенка у Львові. В доволі обємній і в ш-лості у нас новій програмі — ми почули дві більш камерні річі: граціозну Сонату g-dur J. B. Breval'a, французького композиста 18 ст. і Концерт d-moll Laio, поетичний романтичний розмаху і колоритності. Особливий інтерес мала для нас „Українська суїта“ В. Барвінського (найновіший твір автора із багатьох уже серій його вишчельних творів — пісень сонати, якої не знали ми у Львові ще не чули) — в 4 частях (Заспів, — Гутореска, — Колеско, — Рондо — танок). Це чотири гармонічні стилеві мініатюри, зложені на основі народних (або в дусі народних підбраних) тем, — в яких композитор арочно і амало оспівує між західними настроями із „серафічною“ гармонікою (у 1. і 3. часті) — а між модерно-бузозкою (у 2. і 4. часті). На кінці програми алашований — крім транскрипції із середньої часті „органного“ концерту Баха-Страдзла, — серія ефектних хоча й не дуже то глибоких дрібних творів італійських і еспанських авторів (Sensilla's Allegro spiritoso, Granados's Intermezzo i Danse et. et.).

Концертант — чл. 10. на і акомпанитор —

Ч. В.

Змагання на колесниках "України" за мандріану чашу.

Зароз по старті змагання поділилися на дві групи. Перша група в числі трьох: Яримович, Мороз і Ярош з кожною секундою більше віддалялася від другої, так що по двох км. вже була між ними різниця 500 м. В першій групі на зміну провадить Яримович і Мороз. Ярош держиться цілий час на колесі

Осяга: I. Яримович Ярослав 2 год. 29',
II. Мороз Роман 2 год. 43' 41", III. Бачинський-
Сас Володимир 2 год. 45' 47", IV. Стахів
Іван.

Пополудні в год. 6. в домівці Союзу Українських Купців відбулася святочна роздача нагород. Крім виділу секції наколесників Спорт. Т-ва "Україна" були ще: голова "України"

дар. Лазорко, представники "Народної Торговлі", редакції "Шлях" і ред. "Неділі". Першу нагороду: столовий годинник у шкіряній оправі, дар "Народної Торговлі", одержав Ярмо-вич Ярослав; другу: велику коробку помадок, дар "Нової Фортуни", одержав Мороз Роман третю: "Спомини" Чикаленка, дар ред. "Шлях" одержав Бачинський-Сас Володимир, четверту "Кобзар" Шевченка, дар Книгарні Шевченка одержав Стахів Іван. Мандрівну чашу, дар п. Осипа Стефановича (давніше: фірма Зубик) дістала на цей рік "Україна", тому, що перше місце здобув її член. Тому, що в цих змаган-нях не взяли участі нахолесники зі Станисла-вова, дві цінні нагороди (годинник, дар п. Радловського і статуетка з бронзи, дар ред. "Неділі") будуть роздані побідникам при най-ближчих змаганнях.

У вівторок (20-ий день змагань) мури́н Сікі побив без ніяких труднощів у боксерським мечу вже в другій рунді Віллінга, якого легковажив собі і шавив, маючи над ним повну перевагу. Непропорціонально сильніший! Бено поборов легко в 4-й хв. Грінберга. 20 хвил. боротьби Богатирева з Пошофом не дало вислідку, але Богатирів мав перевагу. Прикрим видовищем була боротьба Штекера з Каршом, який увесь час уживав недозволеніх засобів боротьби (підставляв ногу, воював стусанами), та при одній такій „штучці“ впаав жертвою своєї атаки (в 31 хвил.). Дуже цікавийшиш переможцем молодий Кемпфер супроти значно старшого Шнайдера; будучи в подвійнім нельсоні, перекинув він свого противника коміть головою і хоча Шнайдер надалі тримав його в нельсоні, Кемпфер поклав його в цій позиції.

Нині, в четвер, змагаються: Петрович-Пошюф (відплата, рішачуча), Аренс-Карш, Бенно-Штекер, Богатярів-Валлінг (рішачуча) і Сікі-Стібор.

Ширіть наш часопис!